

Samling i bånd

Det er prisverdig at Norges Basketballforbund har invitert til en dialog med klubbene fram mot revisjon av strategiplanen på tinget våren 2016. Strategiplanen skal vare i fire år og derfor er involvering slik at den får konsekvens, svært viktig. Det er vår opplevelse at kommunikasjonen mellom NBBF sentralt helt ut til klubbene ikke alltid har vært tilstrekkelig god.

Dette dokumentet og forslaget til strategi er utarbeidet av en arbeidsgruppe som har som ambisjon om å få bidra til utviklingen av norsk basketball. Vårt ønske har vært å bli spurt og det opplever vi at vi nå er blitt gjennom invitasjonen til bidrag til ny strategi. Meningsbrytninger er ikke farlig. Det skumle er om man ikke «luffer» meninger og våger å diskutere dem. Derfor er prosessen og involveringen som er skissert, veldig bra.

Arbeidsgruppa har bestått av Eva Male-Davidsen, Nina Østengen, Morten Fraas, Jeanine Flaaten, Ingvild Paur, Inge-Aleksander Kristiansen, Hege Eika Frey, Ståle Frey, Gunnar Voigt Nesbø, Magnus Midtvedt, Nanna Kristine Sand, Mathias Eckhoff, Pål Berg og Per Tøien. Gruppa har gjennom møter og på e-post utviklet dette innspillet. Det oversendes NBBF som innspill i diskusjonen om ny strategiplan.

Nedenstående er et innspill til prioriteringer – både når det gjelder å rekruttere nye spillere, å ivareta og utvikle og til å prestere. Alt dette er kjerneprosesser som er vedtatt for hele norsk idrett under idrettstinget i 2015.

- Med «rekruttere» menes en økning i antall personer som blir medlem og deltar i én eller flere aktiviteter. I en stor organisasjon med mange grener og tilbud for alle aldre, er rekruttering av tidligere medlemmer til fornyet aktivitet likeverdig med førstegangsrekruttering.

- Med «ivareta og utvikle» menes organisasjonens oppfølging av medlemmene gjennom deres ulike livsfaser og aktivitetsvalg. Utvikling av kompetanse, idrettslig ferdighet og mestring, samt tilbud om fellesskap og treningsaktivitet, er viktige deler i den helheten som utgjør denne prosessen.

- Med «prestere» mener vi organisasjonens samlede tilrettelegging for prestasjoner på et høyt idrettslig nivå med tanke på toppidrett og internasjonale prestasjoner.

«Basketball skal være et naturlig valg for alle som ønsker å drive med organisert idrett», og basketball skal være, «engasjerende, inkluderende og spennig». Det er dette – eller det som kommer som erstatning – strategien skal være med på å realisere.

Vi ønsker å bygge strategien til Norges Basketballforbund på noen grunnleggende premisser: Flest mulig, lengst mulig og best mulig – altså rekruttere, ivareta og utvikle, og prestere.

Dette dokumentet handler om overordnede grep for hele norsk basketball og om holdninger til å dele, til å kommunisere og til å engasjere.

Norges Basketballforbund har sagt at man også må se hvilke konsekvenser kjernebegreper i Idrettspolitisk dokument og idrettspolitiske føringer har for strategien til norsk basketball. I den sammenheng er det interessant å vurdere hva NBBF tenker om følgende, tatt fra Idrettspolitisk dokument vedtatt på Idrettstinget i juni: *«Tilby alle barn et variert aktivitetstilbud. Skape trygge og stimulerende miljøer. Ta vare på alle medlemmer. Legge til rette for idrett gjennom hele livet. Være en ledende toppidrettsnasjon. Utvikle en prestasjonskultur.»*

Vi tror det allerede på dette tinget bør trekkes noen tydelige rammer for hva som er oppgavene for de forskjellige nivåene i norsk basketball. På alle områder bør det gjelde at NBBF via ting eller styre, definerer eller bestemmer retning og veivalg. Selvfølgelig har også NBBF ansvar for landslag og slik vi har definert det, de nasjonale seriene. De bør også ha ansvar for strukturen når det gjelder utdanning både av spillere, ledere og trenere, men ansvar for det operative kun på de øverste nivåene.

Ansvar for å følge opp klubb og trenere må legges til nivået rett over klubben, nemlig regionene.

Gjennomføring av spillerutvikling, der landslagsspillerne skapes, er på klubbnivå. Verken region eller forbund har noen annen legitimitet enn å være relevante for sine medlemmer – nemlig klubbene.

Status/innsikt:

Det er ikke vanskelig å bli enige om tallenes tale og utviklingen i norsk basketball. Det har stort sett gått feil vei. Det er kommet til flere klubber fra «nye» steder og det er positivt i seg selv. Men det kan ikke alene anføres som et positivt element all den tid det kun viser enda tydeligere at klubber, regioner og forbund ikke har evnet å ta vare på alle dem man hadde i de opprinnelige «kjerneområdene».

Det er trist, og ikke til å tro, at «verdens morsomste idrett» går tilbake i antall klubber og i antall utøvere i Norge. Her er det ikke bare NBBF sentralt som gjør noe galt, men det er NBBFs ansvar å foreta valg og veivalg som gjør det enklere å være klubb og som gjør det mer attraktivt å spille basketball – på alle nivå.

Antall klubber er gått ned og antall aktive er gått ned – aller mest på jentesiden. I tallene fra årsrapportene til Norges idrettsforbund fremgår det at antall aktive er gått ned fra 12179 til 10724 fra 2002 til 2014, en nedgang på 1455 – 12 prosent.

Antall klubber eller grupper som organiserer basketball er i samme tidsperiode gått ned fra 171 i 2002 til 147 i 2014 – en nedgang på 14 prosent.

På jentesiden viser totaltallene en nedgang på 864 aktive siden 2002 – 22 prosent. Om man ser på jenter i aldersgruppen barn og ungdom, 6-19 år, er nedgangen på 784 spillere – snaut 29 prosent.

Det er tross dette også riktig å peke på at den nedadgående pilen ser ut til å ha snudd, eller i alle fall flatet ut. Siden 2012 er det blitt to flere klubber, det er totalt blitt 620 flere som spiller basketball og det er 247 flere jenter over 6 år som spiller basketball nå enn det var for to år siden. Ikke de store tallene, men kanskje et godt tegn.

Fra 2002 til 2014 er tilskuddene gjennom spillemidler fra Norges idrettsforbund til Norges Basketballforbund, klubber holdt utenfor, økt fra 2 032 956 kroner i 2002, til 6 770 618 kroner i 2014, om man inkluderer kompensasjonen for merverdiavgift som ikke fantes i 2002.

Selv om man kompenserer for endret realverdi, er en økning på 4 737 662 kroner på 12 år en betydelig ressursøkning for Norges Basketballforbund – særlig uten synlig effekt verken i antall klubber eller i antall aktive – eller i antall seniorlandslag.

Evaluering som grunnlag for nye valg

Vi opplever flere tidligere strategier og igangsatte tiltak som enten bare droppes eller som endres uten begrunnelse. Hvor er evalueringene?

Hvem snakket med deltakerne på Kongsberg-samlingen for unge talenter om hva deres erfaringer var? Hvor er evalueringene over «Fyrtårnklubber», «Kvinneprosjektet», KL-gruppa, satsingen på yngre jenter, landslagssatsingen på seniorlandslag – blant annet deltakelsen i Universiaden?

Hvor finnes evalueringene av deltakelsen av «kvinnelandslag» i den danske serien, egenandelssystemet og –nivåer for yngre landslag? Hvor finnes landslagstrenerens evalueringer av sin sesong eller periode?

Grunnlaget for ny status ligger i gode evalueringer. Det er ingen trussel for noen del av basketballfamilien om dette ble satt i system.

Aktivitetstall NBBF 2002:

171 klubber og grupper – 12179 aktive totalt:

2002	6-12	13-19	20-25	26+
Menn:	2631	3090	954	1592
Kvinner:	1097	1619	470	721

Aktivitetstall NBBF 2014:

147 klubber og grupper – 10724 aktive totalt:

2014	6-12	13-19	20-25	26+
Menn:	2176	2744	790	1943
Kvinner:	954	978	337	774

Kilde: NIFs årsrapporter 2002 og 2014 (www.idrettsforbundet.no)

Innsikt:

I tillegg til status er det relevant å skjele til hva andre har funnet ut. Professor Yngvar Ommundsen ved Norges idrettshøgskole har forsket mye på sammenhengen mellom varig idrettsengasjement for barn flest og bedre prestasjonsutvikling. Han mener at de to hensynene kan kombineres, men at det må legges vekt på et motivasjonsklima preget av læring og involvering. Sammen med motorisk allsidighet i tidlige aldersfaser og systematisk øving i senere aldersfaser kan det gi bedre prestasjoner i idrett – for flere – på sikt.

Samtidig understreker Ommundsen at for å nå et høyt ferdighetsnivå i idrett gjelder 10-års/10 000 timers regelen. Imidlertid er det viktige spørsmålet hvordan man skal få barn og ungdom til å trives, til å utvikle sine ferdigheter og til å fortsette med idrett? Hvordan skal man få barn til å øve og trene over lang tid med sikte på å utvikle seg til utøvere på høyt nivå?

I følge Ommundsens studier er det flere klare anbefalinger:

- Det er fornuftig å forsinke spesialisering.
- Allsidighet i ung alder gir en positiv avkastning (mindre idrettsspesifikk treningsmengde nødvendig for å nå ekspertnivå seinere)

Prestasjonsnivået i idrett på et tidlig alderstrinn gir liten pekepinn om ferdigheter og prestasjonsnivå seinere – et snevert «talent»-begrep kan fort være ødeleggende for et fremtidig toppidrettsnivå.

- Tidlig spesialisering intet premiss for utvikling av gode idrettsprestasjoner over tid.
- La barn få en tilstrekkelig en tilstrekkelig «sanker/allsidighetsfase» og påfyll av bevisst lek/spill. Det gir overførbare egenskaper som er viktig for senere egenskaper prestasjonsutvikling og som styrker motivasjonen prestasjonsutvikling og som styrker motivasjonen.
- Bevisst lek/spill samt suppleringsidretter bør ha en plass også etter valg av hovedidrett. (spesialiseringsfasen)
- Systematisk, strukturert og spesialisert trening virker sannsynligvis best når barn har etablert en tilstrekkelig motorisk og motivasjonsmessig plattform (sterk «sanker/allsidighetsfase»).
- Tidlig forsert konkurransedeltagelse er ikke nødvendigvis typisk for barn som senere blir gode. Utplukking av talentgrupper basert på prestasjoner/ferdighetsnivå i tidlig alder (snevert talentbegrep) kan medføre økt tidlig spesialisering, stort tap av reelle talenter og svekke motivasjonen i det brede lag av idrettsaktive barn og unge. Effekt: «Talenteliminering».

Hanne Staff leder avdeling for unge utøvere på Olympiatoppen og er den som er ansvarlig for å gjennomføre de overordnede politiske føringene når det gjelder arbeid med unge utøvere. Det er noen punkter hun fremhever som viktige når det gjelder arbeid med unge utøvere:

- Prestasjonsnivå i idrett i ung alder gir liten pekepinn om ferdigheter og prestasjonsnivå senere.
- Talentfulle, unge idrettsutøvere kan ikke utvelges på bakgrunn av en faktor alene.
 - Medfødt begavelse, arvelige faktorer, indre motivasjon og viljestyrke til å trene hardt nok, evne til å tåle hard systematisk trening og konkurranser er alle faktorer som avgjør fremtidig nivå.
- – Vi må slutte med å spise for tidlig!
- Idealet er «et helt menneske». Treneren må skjønne hvordan livet til utøverne henger sammen
- Å begynne fordypning tidlig er avgjørende for prestasjonsutviklingen.
- Det må være lov til å fordype seg, samtidig som variasjon er viktig.
- For at motivasjonen for stadig å utvikle seg skal bestå er det tre faktorer som er avgjørende:
 - Mestring
 - Lære noe nytt
 - Gjøre det sammen med vennene
- Utøveren må premieres for arbeidet – ikke for resultatene

Av det ovennevnte er det umulig å kunne forsvare å basere utviklingen av unge utøvere på sjeldne nasjonale samlinger og å plukke ut en landslagsgruppe før utøverne er 15 år basert på en snever forståelse av «basketballtalent» - et basketballnivå som i alle fall er nådd gjennom å være så heldig tidlig å komme i kontakt med idretten, sannsynligvis å være født tidlig på året og aller helst ha hatt en god veiledning og trening i egen klubb.

I vår idrett rekrutterer vi seinere enn i mange andre idretter, noe som ikke behøver bety at toppen i ferdighet likevel ikke kan nås. I norsk basketball er det mange, svært mange eksempler på sein blomstring etter sein inngang. En tidlig spissing fra nasjonalt nivå er kun ekskluderende og fremmer ikke talentutviklingen.

Utgangspunkt for strategi:

Med ovenstående som bakteppe ønsker vi å foreslå noen nye hovedmål for utviklingen av basketball i Norge. Disse målene må være realistiske, ikke ønskedrømmer uten rot i annet enn velment optimisme. Men viktigere enn hovedmålene – vi ønsker å foreslå noen strategiske grep for å sikre retningen mot målene.

Forslag til visjon:

«Flest mulig, lengst mulig og best mulig». Ingen unik visjon, men representerer en drøm om en ønskverdig fremtid for norsk basketball. Den innbefatter både ambisjonen om å rekruttere, ivareta og å foredle både spillere og organisasjon.

Forslag til verdier:

«Målrettet, morsomt og inkluderende». Skal verdier ha noen verdi – bokstavelig talt – må de fylles med innhold. De må konkretiseres og oppleves relevante for alle som skal leve etter dem. For NBBFs del betyr det hele organisasjonen. Verdiene definerer hvem norsk basketball ønsker å være. De må være så kraftige at de evner å gi organisasjonen et løft. Det kan godt hende at NBBFs forrige verdsett kan fungere, men da må konkretiseringen av verdiene gjennomføres i hele organisasjonen. Vi tror det er blitt for tilfeldig med akkurat det.

Målrettet gjelder for både klubb, forbund og for den enkelte utøver. Det å være målrettet gjelder for dommere som vil utvikle seg, for trenere på vei opp kompetansestigen og for utøvere som har ambisjoner om å bli så gode som mulig. Samtidig kan konkret innhold defineres inn i verdien målrettet også for den enkelte klubb og for forbundet, uavhengig av om klubben ønsker å være en breddeklubb eller aspirerer om NM-gull, og for forbundet som skal favne både bredden og toppen i basketball.

Morsomt er nesten selvsagt. Uten at noe oppleves som morsomt slutter man. Glede er driveren for egenverdien ved deltakelse om man er tillitsvalgt eller spiller, trener eller dommer. Ved å velge verdien *morsomt* tar man også på seg å finne ut hva som oppleves som givende og gøy – på alle nivåer i norsk basketball.

Inkluderende er en svært viktig rettesnor for norsk basketball. Inkluderende inneholder gode fellesskap med voksne som bryr seg. Inkluderende inviterer nye spillere inn i klubbene og utelukker ingen. Inkluderende rommer basketball for mennesker med nedsatt funksjonsevne og mennesker med minoritetsbakgrunn. Inkludering rommer også nye klubber, nye miljøer og nye spillere.

Innsatsområder:

Vi har valgt å dele strategien inn i tre innsatsområder, etter de overordnede føringene nevnt over. Selv om selvsagt det å rekruttere spillere er svært viktig, har vi valgt å vektlegge de to innsatsområdene *ivareta og utvikle og prestere*, rett og slett fordi vi mener at det er her det syndes mest i norsk basketball i dag.

Innsatsområde 1: Å rekruttere

Vi mener det må rekrutteres på alle aldersnivå. Vi må representere et godt alternativ, men også være en god medspiller til andre idretter for å kunne tilby variert bevegelsesglede til barn. Selv om «alle» begynner med fotball, vil basketball helt åpenbart kunne representere et godt supplement eller et alternativ til andre idretter. Der andre idretter rekrutterer ved starten av barneskolen, kan

det være svært formålstjenlig for basketball også å rekruttere der de andre faller fra – ved inngangen til ungdomsskolen.

Nøkkelspørsmålet for alle langsiktige strategier er: Hvordan få alle til å begynne og til å fortsette med basketball? Hvordan skal hele forbundet samlet – og det betyr altså ikke NBBF sentralt – få «de små menneskene» til å blomstre i alle haller over hele landet?

Hovedmål:

Systematisk introdusere basketball i skolen gjennom klubbene

Strategiske grep:

- Lærerutdanningen
- 30 gode basketballer på hver skole
- Justerbare kurver på alle barneskoler
- Del av idretts-SFO
- Aktiv og gjentakende oppsøkende virksomhet – gjerne gjennom regionene
- Bruke EasyBasket som metode og redskap i skolen
- Oppsøke innvandrerorganisasjoner med informasjon og tilbud om basketball

Hovedmål:

Plukke opp alle som faller fra andre idretter i begynnelsen av tenårene

Strategiske grep:

- Basketball inn i «idrettsskole for ungdom»
- Oppsøkende virksomhet overfor ungdomsskoler
- Utarbeide skolegårdsaktivitet med tilhørende konkurranser
- Åpen hall som krav til alle klubber

Innsatsområde 2: Å ivareta og utvikle

Med så få, både absolutt og relativt sett, som spiller basketball, har ikke Norges Basketballforbund noen å miste. Derfor må innsatsen settes inn på å få dem som har begynt med basketball til å trives og til å ville fortsette. Det er etter vår mening to nøkler til det: flere og bedre trenere, og bedre klubber.

Samtidig må det være et overordnet prinsipp at på alle utviklingsnivå fram mot seniorlandslag, at **kompetansen flyttes til spilleren – ikke omvendt**. Spillerne i utviklingstrappa er avhengig av å trives. Det er det motsatte av å trekke ut noen av en spillergruppe, å sette strenge – til dels rigide – sosiale krav på samlinger. Spillere kan ikke skremmes til å ville satse eller skremmes til å prestere.

Det er et prisverdig prinsipp at jenter og gutter skal behandles likt, men i denne sammenheng betyr det å behandle dem forskjellig. Både når det gjelder antall jenter totalt i de yngre aldersgrupper og når det gjelder jenter som har nådd et nivå der man selv kan begynne en metodisk satsing på å bli best, er det store forskjeller. Å kutte ned for tidlig er ødeleggende. Det oppfattes oftere som at «døra er lukket», enn at det er en inspirasjon til å dra hjem for å trene mer «alene».

Av den grunn bør også utviklingsprogrammene være forskjellige.

Det som gjør at man forblir i basket er vennskap, at det er gøy og at man blir sett. Det er sant for begge kjønn, men kanskje spesielt vesentlig for unge jenter. Å ha et lag rundt seg, betyr alt. Det må være noen som savner deg når du er borte, å skape noe trygt rundt laget er helt vesentlig. Unge spillere må ha trenere som tror på deg – også når du er «dårlig». Vi må alle bli mye bedre til å tenke fellesskap og sørge for at tilbudet er romslig, morsomt og inkluderende.

Det sosiale er viktigste bevarende faktor. Å benytte straff som gjennomgående tilbakemelding på prestasjon for unge utøvere, er upedagogisk og ekskluderende – i alle fall om du er litt usikker på om du tør være med på det du driver med. Det som må gjelde er at «det er lov til å gjøre feil» – ikke omvendt.

Det er også et helt eget separat moment at sentral satsing er mye dyrere enn regional satsing. Det har vært et ganske sterkt søkelys på kostnader som barriere for idrettsdeltakelse, og denne utfordringen er heller ikke fremmed innenfor basketball. Spesielt blir det sant om vi evner å realisere det potensialet som ligger i å rekruttere langt flere med minoritetsbakgrunn inn i idretten vår.

Selv fotball, som har nesten alle 11- og 12-åringene innenfor sin idrett, utvikler spillere regionalt framfor nasjonalt helt til de blir 15 år (kilde: Øyvind Larsen, fagansvarlig for trener- og aktivitetsutvikling i NFF). Selv i Hellas, der basketball er større en fotball, samler ikke forbundet sine beste spillere nasjonalt før i oppkjøringen til U16-landslagene.

Vi mener det er feil å kjøre nasjonale talentcamper. Spillerutviklingen må uansett skje i klubb. Vi mener oppfølging av klubbtrenere er en klok bruk av ressurser, gjerne gjennom bruk av ressurspersoner i regi av regionene.

Vi mener tidlig utvelgelse til landslag kan være ekskluderende fremfor prestasjonsfremmende om det ikke gjøres samtidig med konstant regional utviklingsstyring. Å spisse tidlig gjør etter vår oppfatning, at flere slutter for tidlig, og at man gjennom det mister nivå på seniorlandslag.

Det ble foretatt et valg om å satse yngre på landslagsvirksomhet høsten 2014, og det kan helt sikkert argumenteres med at denne prioriteringen ikke har fått fungere lenge nok til å kunne evaluere effektene.

Det er vår oppfatning at ved å spisse tidlig utenom klubb, skaper man et press på å samle talenter. Vi har alle opplevd unge spillere som vil bytte klubb for å spille med dem man har vært på samling med. Det er naturlig og naturligvis også gunstig for dem det gjelder – rent basketballmessig. Men det legger et press på «støtteapparatet» som må kjøre lenger, stille opp mer. Dessuten svekkes langt flere i den opprinnelige klubben. Færre og færre i hver klubb gjør at man i stedet for å få flere store miljøer, samler spillere i noen få klubber. Det er ikke gunstig, verken på kort eller lang sikt.

Samtidig ser vi noen effekter av dette, særlig på jentesiden, som tvinger fram en umiddelbar vurdering av hvilken effekt denne innretningen har hatt på å beholde flest mulig talentfulle jenter lenge nok til at de kan bli en fremtidig ressurs på landslag, elitelag eller på seniorlag.

Det er egentlig nok å vise til Olympiatoppens presisering om at avgjørende for motivasjonen for fortsatt utvikling av unge utøvere, ligger i at de opplever mestring og at de trener sammen med venner – med andre ord må det sosiale elementet der utøverne er til daglig, vektlegges.

Det er klubbene som skaper landslagsspillere – ikke forbundet. Forbundet foredrer det klubbene skaper. Forbundets jobb blir å sette klubbene i stand til å rekruttere spillere, skape og utvikle «talenter».

Hovedmål:

Flytt kompetansen til spillerne, ikke spillerne til kompetansen

Strategiske grep:

- Bruk gode, kompetente trenere som mentorer overfor klubbtrenerne.
- Sørg for at alle trenere som har spesielt talentfulle utøvere i aldersgruppen 13-15 år, får råd og oppfølging når det gjelder tilleggstrening for «talentene».
- Kjør regionale (eller del-regionale) samlinger for spillere som kommer til å bli høye.
- Bruk kvinner i trenerkorpset for jenter.

Hovedmål:

Implementer «Den norske spillestilen»

Strategiske grep:

- Kjør bredere landslagssamlinger med flere trenere fram til 15 år, som inspirasjon og som supplement til regionale samlinger.
- Bruk samlingene til aktiv skolering og involvering av klubbtrenerne.
 - Alltid minst én trener fra hver region
 - Alltid minst én klubbtrener som har med en eller flere aktive
- Gjør tilgjengelig prinsipper og forslag til treningsøvelser slik at spillerutvikling i klubbene skjer i henhold til «den røde tråden», både for dem som blir valgt ut men også for dem som seinere kan komme til å bli plukket ut.
- Etabler en tenketank av kompetente trenere som en ressurs for NBBFs landslagskoordinator.

Hovedmål:

Klubb utvikling

Strategiske grep:

- Gjør det enklere å være klubb
 - Tidligere informasjon
 - Tydeligere informasjon
- Bruk idrettens it-verktøy – det betaler NBBF allerede for – dropp BBall.
- Klargjør og samordne NBBF sentralt med NBBF regionalt hva angår kontakt, informasjon og oppfølging.
- Sett i gang «Bedre klubb» i norsk basketball
- Lag «besøksordninger» der jentelag får organisert anledning til å være på kvinneligakamper
- Bruk kvinneligaspillere som rollemodeller på klubbtreninger for yngre jentelag

Hovedmål:

Trenerutvikling

Strategiske grep:

- Kortere «kurs», inspirasjonssamlinger i regi av regionen overfor trenere i klubb
- Systematisere besøk av klubbtrenere til treningene hos elitelagene
- Vis vei i «drillmylderet» som finnes på nett. Samle eller peke på gode filosofier, strukturer og øvelser

Innsatsområde 3: Prestere

For noen år siden var Norge bedre enn de andre nordiske landene på guttesiden i U18. Det var den samme generasjonen som i dag er tungt representert i det finske laget som spiller i VM, og på det islandske laget som deltar i EM. Vi har ikke noe landslag.

Spillere med ambisjoner må ha noe å sikte mot. I dag er toppen nådd om man blir tatt ut til Nordisk mesterskap i U18. Det har ikke vært godt nok, selv som en tidsavgrenset periode, og det vil ikke være godt nok. Ambisiøse spillere trenger landslag å sikte mot.

Det å satse på landslag er også en del av merkevarebyggingen. Lokale medier er opptatt av de beste fra sine distrikter. Ambisiøse spillere må ha noe å sikte mot, noe som representerer et alternativ til andre idretter. Hvilken utøver som i dag har forutsetninger og vilje til å arbeide mot toppen i flere idretter kommer til å velge basketball – der det ikke er noe landslag? Og i tillegg, hva har 19-åringene å jobbe fram mot?

Så lenge vi har så få spillere må det være et overordnet mål å holde på dem lengst mulig. Så snart vi kommer over på seniornivå, øker antallet årganger som kan rekrutteres inn. Derfor må vi gi et kontinuerlig tilbud til de beste vi har – også utover eliteseriespill – også på seniornivå.

Det er mange begrensende faktorer i norsk basketball, men Norge har et fortrinn i aldersgruppene 16-19 år: Våre aller beste spillere både på jente- og guttesiden «spiller opp» raskere enn sine jevnaldrende i andre land der plassene er opptatt av eldre spillere i langt større monn. Dette ser vi hvert år både kollektivt gjennom at u18 gjennomgående gjør det bedre enn u16-landslag, og individuelt gjennom at våre aller beste spillere er kommet lenger på de to årene enn sine jevngamle motstandere.

Dette betyr at vi bør gi kontinuerlig oppfølging av de beste hele tiden fra de blir tatt ut til u16-landslag og fremover – ikke slik som i dag der det blir «lut og kaldt vann» i mellomår. Disse oppfølgingsamlingene kan gjøres delvis regionalt og delvis nasjonalt, og må ses på også som en del av en trenerutviklingstanke. De kan også ses på som en måte å bygge bro mellom generasjoner på, gjennom å hente opp de beste fra årgangen under, uavhengig av om de kommer til å være blant de 12-16 som til slutt blir representasjonslaget. Særlig på jentesiden er dette helt vesentlig, all den tid nivåforskjellene raskt blir store.

Strategiske grep:

- Etabler seniorlandslag av begge kjønn med en gang.
- Jobb sammen med Olympiatoppen om å skape forutsetninger for en toppidrettskultur i basketball
- Knytt BLNO og KL-klubbene tettere på Olympiatoppens regionale sentra.
 - (Det kommer flere enn de eksisterende, også på Østlandet og i Buskerud/Vestfold/Telemark, og det de skal jobbe med er foredling av unge utøvere)
- Arranger landskamper i Norge – på alle nivå
- Lag treningsamlinger for yngre landslag – jenter og gutter samlet – der innholdet også handler om fellesskap, kultur og teori